

Vlaams
Parlement

ingediend op **641** (2015-2016) – Nr. 1
10 februari 2016 (2015-2016)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met de overeenkomst
tussen het Koninkrijk België en de Republiek
ten Oosten van de Uruguay
tot het vermijden van dubbele belasting
inzake belastingen naar het inkomen en
naar het vermogen
en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting
en het protocol,
ondertekend te Montevideo op 23 augustus 2013

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING**1. Samenvatting**

Dubbelbelastingverdragen (DBV) zijn de verdragen waarin twee staten of uitzonderlijk meer dan twee staten afspreken hoe zij de heffing van hun belastingen op elkaar afstemmen met als voornaamste doel te voorkomen dat eenzelfde belastbare materie tweemaal wordt belast.

België had tot nog toe geen dubbelbelastingverdrag gesloten met Uruguay. Er bestaat wel een bilaterale overeenkomst met Uruguay betreffende de sociale zekerheid, die op 24 juli 2009 in werking trad. De onderhandelingen, gericht op het sluiten van een dubbelbelastingverdrag, vonden plaats van 25 tot 27 januari 2010 in Montevideo. Op 9 februari 2012 werden de voorstellen van overeenkomst verstuurd naar de Uruguayaanse autoriteiten. Deze Belgische voorstellen werden door de autoriteiten aanvaard. Op 22 november 2012 verstuurde België een geparafeerd ontwerp.

Deze overeenkomst is een klassiek dubbelbelastingverdrag. Ze heeft in de eerste plaats tot doel dubbele belasting inzake belastingen op het inkomen en het vermogen te vermijden. Ze beoogt zo de positie van Belgische investeerders in Uruguay te verbeteren en België aantrekkelijker te maken voor Uruguayaanse investeerders. De overeenkomst regelt ook de uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingadministraties. Die inlichtingen zijn noodzakelijk voor de toepassing van de overeenkomst en van de interne wetgeving van de beide staten met betrekking tot de door de overeenkomst beoogde belastingen. Tevens bevat de overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie (nationale behandeling) en onderling overleg.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling 'Vlaanderen onderhoudt goede relaties met buitenlandse overheden' uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelings-samenwerking.

2. Situering*De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken*

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Hoewel de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij echter ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en

schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffendere aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het 'Global Forum' pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België in eerste instantie voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5, van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principiële voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval

per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

Versnelling van het proces

De Groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het 'Global Forum', werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de 'grijze' lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de 'grijze' lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de 'witte' lijst met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (Tax Information Exchange Agreements, TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft gesteld dat indien in belastingverdragen of wijzigende protocollen gewag wordt gemaakt van "belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten", deze bepaling niet alleen beperkt is tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd. Het gaat dus om gemengde verdragen.

Belang voor Vlaanderen

Dubbelbelastingverdragen zijn in principe gemengde verdragen die zowel tot de bevoegdheid van de federale overheid als tot die van de gemeenschappen en de gewesten behoren. Zij bevatten immers, naast een ruime omschrijving van het begrip 'belastingen', het algemene beginsel van non-discriminatie.

De eerste paragraaf van artikel 2 omschrijft de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is: de belastingen naar het inkomen en naar het vermogen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven namens de verdragsluitende staten, hun staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen. Artikel 2, §3, a), van de overeenkomst bepaalt dat de overeenkomst aan Belgische zijde van toepassing is op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting van niet-inwoners. Het protocol, dat een integrerend deel van de overeenkomst betekent, stelt dat in de Belgische belastingen ook de voorheffingen en de opcentiemen op die belastingen en voorheffingen zijn begrepen. De onroerende voorheffing valt hier onder omdat het gaat over de personenbelasting 'met inbegrip van haar voorheffingen'.

Sinds de regionalisering van de onroerende voorheffing via de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, beogen DBV ook een gewestbelasting. De Vlaamse onroerende voorheffing werd niet uitgesloten uit de werkingssfeer van DBV die werden ondertekend na 1 januari 1999, de datum waarop het Vlaamse Gewest de dienst van de onroerende voorheffing heeft overgenomen voor de inning ervan.

Artikel 23 van de overeenkomst verbiedt discriminatie op fiscaal vlak op grond van nationaliteit. In België betreft dit verbod tevens het geheel van de gemeenschaps- en gewestbelastingen, want paragraaf 6 van dit artikel bepaalt dat de nationale behandeling eveneens geldt voor belastingen van elke soort en benaming, ongeacht artikel 2.

Wat Vlaanderen betreft, is de overeenkomst volgens artikel 25 niet enkel van toepassing op de federale belastingen, maar ook op de andere belastingen die er (kunnen) worden geheven, zoals die van de Gemeenschap, het Gewest, de provincies en de gemeenten. Artikel 25, §1, luidt immers als volgt: "De bevoegde autoriteiten (...) wisselen de inlichtingen uit (...) met betrekking tot de belastingen van elke soort en benaming die worden geheven (...). De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2."

3. Inhoud

Deze overeenkomst is een klassiek dubbelbelastingverdrag. Ze heeft in de eerste plaats tot doel dubbele belasting inzake belastingen op het inkomen en het vermogen te vermijden. Ze beoogt zo de positie van Belgische investeerders in Uruguay te verbeteren en België aantrekkelijker te maken voor Uruguayaanse investeerders. De overeenkomst regelt ook de uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingadministraties. Die inlichtingen zijn noodzakelijk voor de toepassing van de overeenkomst en van de interne wetgeving van de beide staten met betrekking tot de door de overeenkomst beoogde belastingen. Tevens bevat de overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie (nationale behandeling) en onderling overleg.

4. Procedureverloop

4.1. Onderhandelingen

België had tot nog toe geen dubbelbelastingverdrag gesloten met Uruguay. Er bestaat wel een bilaterale overeenkomst met Uruguay betreffende de sociale zekerheid, die op 24 juli 2009 in werking trad. In 2000 en 2008 bezochten economische missies Uruguay. Uruguay beschikt wel over akkoorden tot het vermijden van dubbele belasting met Duitsland, Hongarije, Mexico en Spanje.

De onderhandelingen, gericht op het sluiten van een dubbelbelastingverdrag, vonden plaats van 25 tot 27 januari 2010 in Montevideo.

Op 9 februari 2012 werden de voorstellen van overeenkomst verstuurd naar de Uruguayaanse autoriteiten. Deze Belgische voorstellen werden door de autoriteiten aanvaard. Op 22 november 2012 verstuurde België een geparafeerd ontwerp.

Uruguay drong aan op een snelle ondertekening van de voorliggende overeenkomst opdat het niet langer op de 'grijze' lijst van de OESO zou staan.

Sinds een aantal adviezen van de Raad van State uit 2010 worden DBV's in beginsel als gemengde verdragen beschouwd. Op 3 februari 2011 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van de voorliggende overeen-

komst vast. Zowel de federale overheid als de gemeenschappen en de gewesten worden respectievelijk bevoegd geacht. Overeenkomstig de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008, worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag door het secretariaat van de WGV. In een brief van 18 mei 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de in de WGV bereikte consensus dus stilzwijgend bekrachtigd en deze intrafederale consensus bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

De voorliggende overeenkomst werd op 23 augustus 2013 ondertekend volgens formule 2 van de ICBB (één handtekening aan Belgische kant). De deelstaten worden in de aanhef en in de ondertekeningformule van de overeenkomst vermeld boven de handtekening van de ondertekenaar.

4.2. Het advies van de adviesraden

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) verwijst in het advies dat hij op 6 februari 2014 uitbracht over de voorontwerpen van decreet tot instemming met het protocol bij het dubbelbelastingverdrag met Turkije en het dubbelbelastingverdrag met Uruguay (advies 2014/2) naar eerder uitgebrachte adviezen over gelijkaardige verdragen. De Raad beperkt zich tot volgende aandachtspunten.

Het dubbelbelastingverdrag met Uruguay is een klassiek dubbelbelastingverdrag. Het is echter het eerste verdrag dat gesloten werd op basis van voorafgaande afstemming met de deelstaten. De Raad wijst op het toenemende belang van de Vlaamse fiscale bevoegdheden en bijgevolg de verhoogde betrokkenheid bij dubbelbelastingverdragen.

De Raad vraagt om bij toekomstige onderhandelingen over verdragen inzake de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden de nodige aandacht te besteden aan de automatische gegevensuitwisseling die vooropgesteld wordt door de OESO. De Raad vraagt ook om bij toekomstige onderhandelingen met ontwikkelingslanden over dubbelbelastingverdragen de nodige aandacht te hebben voor het verschil tussen het model van de VN, met nadruk op heffingsrechten van het bronland, en het model van de OESO, met nadruk op de rechten om belastingen te heffen van het residentieland van de investeerder.

De Raad uit zich positief over het beogen van een betere positie van Belgische investeerders in het partnerland en omgekeerd.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerkingen van de SARiV en stelt vast dat de Adviesraad zich akkoord verklaart met het voorontwerp van decreet.

De gemaakte opmerkingen zullen door de Vlaamse Regering meegenomen worden in de toekomstige onderhandelingen. Voor het overige onderschrijft de Vlaamse Regering de gunstige aspecten van deze overeenkomst voor de Vlaamse investeerders, waarop de SARiV wijst.

Het dagelijks bestuur van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) besliste tijdens zijn vergadering van 3 oktober 2012 geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen. De Raad van de SERV heeft deze beslissing op 14 november 2012 bekrachtigd.

De Vlaamse Regering neemt hiervan akte en meent dat met deze beslissing is voldaan aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

4.3. Het advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 24 maart 2014, met kenmerk 55.369/3, volgende opmerkingen naar aanleiding van het voorontwerp van decreet.

Aangezien in de overeenkomst niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar het bijhorende protocol waarvan de bepalingen een integrerend deel van de overeenkomst vormen, dient volgens de Raad van State eveneens met dat protocol te worden ingestemd.

De Raad van State merkt op dat de nieuwe regeling inzake de uitwisseling van inlichtingen (artikel 25 van de voorliggende overeenkomst) algemeen is en dus niet beperkt wordt tot de personen bedoeld in artikel 1 van het verdrag en tot de belastingen vermeld in artikel 2 van het verdrag. Aangezien het dus om een dubbel gemengd verdrag gaat, kunnen onder 'bevoegde autoriteit' verschillende overheden in België worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat enerzijds, de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot welke instantie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en, anderzijds, de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt voor om hierover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Volgens artikel 26, §1, van het verdrag kunnen de staten in onderlinge overeenstemming de wijze van uitvoering van de invordering van de belastingvorderingen bepalen. De Raad van State merkt op dat akkoorden die enkel voorzien in de administratieve en technische uitvoering van een verdrag en slechts beogen om de in het verdrag opgenomen rechten en verplichtingen uitvoerbaar te maken louter 'executive agreements zijn', die geen instemming van de Wetgevende Kamers behoeven. Indien de akkoorden wel zelf autonome regelingen inhouden, die nieuwe rechten en verplichtingen met zich meebrengen voor de overheden of de burgers dienen deze akkoorden als verdragen te worden beschouwd. Dergelijke akkoorden dienen de geëigende procedure voor het sluiten van een verdrag te volgen. Telkens een akkoord wordt gesloten over de wijze van uitvoering van artikel 26 van het dubbelbelastingverdrag, zal moeten worden nagegaan of het niet om een verdrag gaat.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies van de Raad van State.

Met het oog op het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, hebben de federale overheid, de gewesten en de gemeenschappen twee samenwerkingsakkoorden uitgewerkt:

- een samenwerkingsakkoord inzake wederzijdse invorderingsbijstand (zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 24 april 2014);
- een samenwerkingsakkoord inzake administratieve samenwerking (dit is klaar om te worden geagendeerd op het overlegcomité).

De opmerking betreffende de akkoorden die kunnen gesloten worden om de uitvoering en invordering van de belastingvorderingen te bepalen, zal meegenomen worden in het kader van uitvoeringsonderhandelingen.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING VAN DE GECOORDINEERDE TEKST

Hoofdstuk I – Werkingssfeer van de overeenkomst

Artikel 1 bepaalt dat de overeenkomst van toepassing is op personen die inwoner zijn van één of van beide verdragsluitende staten.

Artikel 2 geeft een overzicht van de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is.

Hoofdstuk II – Begripsbepalingen

Artikel 3 geeft een reeks definities, onder meer een definitie van de verdragsluitende staten, hun grondgebied, de bedoelde rechtssubjecten, de bevoegde overheid en het internationale vervoer. De bevoegde autoriteit voor België is de (federale) minister van Financiën of diens gemachtigde vertegenwoordiger.

Artikel 4 is gewijd aan inwoners van de verdragspartijen. Het betreft iedere persoon die, ingevolge de wetgeving van elke partij, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn of haar woon- of verblijfplaats, plaats van oprichting of leiding, of enige andere soortgelijke omstandigheid, en omvat eveneens die verdragspartij en elk politiek onderdeel of plaatselijke gemeenschap daarvan. De term omvat echter niet personen die in die verdragsstaat aan belasting zijn onderworpen op basis van inkomsten uit in die staat gelegen bronnen of van aldaar gelegen vermogen. Er geldt een aparte regeling voor personen die inwoner zijn van beide verdragspartijen.

Artikel 5 betreft de vaste inrichting van een onderneming.

Hoofdstuk III – Belastingheffing naar het inkomen

De artikelen in dit hoofdstuk hebben respectievelijk betrekking op inkomsten uit onroerende goederen, relevant voor de onroerende voorheffing waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is (artikel 6), ondernemingswinst (artikel 7), zeevaart en luchtvaart (artikel 8), afhankelijke ondernemingen (artikel 9), dividenden (artikel 10), interest (artikel 11), royalty's (artikel 12), vermogenswinst (artikel 13), inkomsten uit een dienstbetrekking (artikel 14), inkomsten uit tantièmes (artikel 15), inkomsten van artiesten en sportbeoefenaars (artikel 16), pensioenen (artikel 17), inkomsten uit overheidsfuncties (artikel 18), betalingen voor onderwijs en vorming (artikel 19) en andere inkomsten (artikel 20).

Hoofdstuk IV – Belastingheffing naar het vermogen

Artikel 21, §1, bepaalt dat vermogen uit onroerend goed mag worden belast in de staat waar dat goed is gelegen. Vermogen dat bestaat uit roerende goederen die deel uitmaken van het bedrijfsvermogen van de permanente bedrijfszetel van een onderneming van de ene staat in de andere verdragspartij mag worden belast in de andere staat (artikel 21, §2). Schepen en vliegtuigen en het roerend goed gebruikt in internationaal verkeer mogen slechts worden belast in de verdragspartij waar de bedrijfsleider zijn woonplaats heeft (artikel 21, §3). Andere bestanddelen van vermogen van een inwoner van een partnerstaat zijn slechts daar belastbaar (artikel 21, §4).

Hoofdstuk V – Wijze waarop dubbele belasting wordt vermeden

Artikel 22 bevat een reeks maatregelen die in Uruguay, respectievelijk in België, moeten worden toegepast tot het voorkomen van een dubbele belasting.

Hoofdstuk VI – Bijzondere bepalingen

Artikel 23 (non-discriminatie) bevat een clausule van nationale behandeling van personen en bedrijven. Inwoners of bedrijfszetels van de ene verdragspartij mogen niet minder gunstig worden behandeld dan die van de andere verdragspartij. Deze bepaling is van toepassing op belastingen van elke soort en benaming.

Artikel 24 houdt een regeling van geschillen in, hetzij een eenzijdige regeling, hetzij een met wederzijdse instemming van de verdragspartijen. Elke persoon die van oordeel is dat de maatregelen van een verdragspartij of van beide verdragspartijen leiden tot een belastingheffing die in strijd is met verdragsbepalingen, kan, binnen de drie jaar nadat hij in kennis is gesteld van de maatregel, het bezwaar voorleggen aan de bevoegde overheid van de overeenkomstsluitende staat waarvan hij inwoner is of de nationaliteit bezit.

Artikel 25 regelt de uitwisseling van inlichtingen.

De bevoegde overheden van de verdragspartijen wisselen de inlichtingen uit die nodig zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen of voor de toepassing of tenuitvoerlegging van de interne wetgeving inzake alle belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. De gegevensuitwisseling wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2 (artikel 25, §1).

De inlichtingen worden op dezelfde manier geheim gehouden als die welke onder de nationale wetgeving zijn verkregen. Zij worden slechts verstrekt aan de bevoegde personen of overheden die de inlichtingen enkel gebruiken voor officiële doeleinden. Deze personen of overheden mogen melding maken van de inlichtingen tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen (artikel 25, §2).

In geen geval mag dit verdragsartikel zo worden uitgelegd dat het een verdragspartij de verplichting zou opleggen: 1° om administratieve maatregelen te treffen in afwijking van de wetgeving en de administratieve praktijk van deze of gene partij; 2° om inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of de normale gang van de administratieve werkzaamheden van deze of gene partij; en 3° om inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze onthullen of in strijd zouden zijn met de openbare orde (artikel 25, §3).

Elke verdragspartij stelt alles in het werk om de gevraagde inlichtingen te vergaren, zelfs indien hij ze niet nodig heeft voor zijn eigen belastingheffing. In geen geval kunnen de opgesomde beperkingen worden ingeroepen om het verstrekken van inlichtingen te weigeren omdat die inlichtingen niet van binnenlands belang zijn (artikel 25, §4).

Een weigering is evenmin mogelijk hetzij omdat de informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling, een trust, een stichting, een gevolmachtigde of een vertegenwoordiger, hetzij omdat de inlichtingen slaan op eigendomsbelangen van een persoon (artikel 25, §5).

De overeenkomstsluitende staten verlenen elkaar bijstand voor de betekening en de invordering van hun belastingvorderingen. Bijstand inzake de invordering van

niet door artikel 2 beoogde belastingen, kan worden geregeld door bijzondere akkoorden (artikel 26).

De verdragsbepalingen tasten in geen geval de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten genieten. De overeenkomst is niet van toepassing op internationale organisaties, hun organen of ambtenaren, noch op personen die lid zijn van diplomatieke zendingen of consulaire posten van een derde staat (artikel 27).

Hoofdstuk VII – Slotbepalingen

Artikel 28 stelt dat de overeenkomst in werking treedt op de vijftiende dag na de datum van de laatste kennisgeving, waarbij de verdragspartijen elkaar in kennis stellen van het afronden van hun interne procedure. Voor de toepassing van de verdragsbepalingen wordt een onderscheid gemaakt tussen bij de bron verschuldigde belastingen op inkomsten, andere belastingen geheven of gevestigd naar het inkomen en belastingen naar het vermogen.

De overeenkomst blijft van kracht tot een overeenkomstsluitende staat haar opzegt (artikel 29).

Protocol

Bij de ondertekening zijn de ondertekenaars bepalingen overeengekomen die een integrerend deel van de overeenkomst vormen. Van de acht paragrafen van dit protocol zijn er twee bijzonder relevant voor de Vlaamse overheid, zoals hierboven vermeld.

De tweede paragraaf houdt verband met verdragsartikel 4, 1°. Deze paragraaf bepaalt dat een persoon aansprakelijk is voor belasting in een verdragspartij, wanneer hij of zij onderworpen is aan de er vigerende belastingwetten, zelfs indien zijn of haar inkomen of vermogen geheel of gedeeltelijk vrijgesteld is van belastingen. Bovendien stelt de paragraaf dat met een inwoner van een verdragspartij ook een pensioenfonds is bedoeld dat gevestigd is in een verdragspartij.

De derde paragraaf betreft de artikelen 10, 11 en 12. Deze paragraaf bepaalt dat zodra Uruguay een verdrag ondertekent met een andere lidstaat van de Europese Unie, dat voorziet in lagere belastingtarieven of ruimere belastingvrijstellingen dan degene die in dit verdrag zijn voorzien, er overleg zal gepleegd worden tussen België en Uruguay.

De andere paragrafen betreffen vooral vermogenswinst (artikel 13), inkomsten uit dienstbetrekking (artikel 14), tantièmes (artikel 15), pensioenen (artikel 17) en andere inkomsten en maatregelen tot het vermijden van dubbele belasting (artikelen 20 en 22).

De overeenkomst en het protocol zijn opgemaakt in het Nederlands, het Frans, het Engels en het Spaans. In geval van verschil tussen de teksten is de Engelse tekst beslissend. Bijgevolg wordt ook de Engelse tekst voorgelegd aan de leden van het Vlaams Parlement.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
de overeenkomst tussen
het Koninkrijk België en de Republiek ten Oosten van de Uruguay
tot het vermijden van dubbele belasting
inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen
en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting,
ondertekend te Montevideo op 23 augustus 2013**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. De overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek ten Oosten van de Uruguay tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting, ondertekend te Montevideo op 23 augustus 2013, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed en de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. De overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek ten Oosten van de Uruguay tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting, ondertekend te Montevideo op 23 augustus 2013 en het protocol, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 18 december 2015.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM